

Mál nr. 26/2017
M og
vátryggingafélagið V v. slysatryggingar launþega L.

Maður snérist illa á ökkla þegar hann var við vinnu sína 30.5.2012

Gögn.

1. Málskot móttengið 18.1.2017 ásamt fylgiskjöllum nr. 1-11
2. Bréf V dags. 2.2.2017 ásamt fylgiskjöllum 1-2.

Málsatvik.

Málskot M er dagsett 16.1.2012 en ekki verður annað séð en þar sé um ranga dagsetningu að ræða miðað við gögn sem fylgdu málskotinu og eru dagsett síðar auk þess sem gögn málsins bárust ekki til nefndarinnar fyrr en síðari hluta janúarmánaðar 2017. M krefst bóta úr slysatryggingu launþega L hjá V vegna líkamstjóns sem hann kveðst hafa orðið fyrir við vinnu sína 30.5.2012. Samkvæmt tjónstilkynningu var M að vinna í rofareit Kolviðarhólslínu þegar hann snéri sig illa á ökkla. Í læknisvottorði segir að M hafi verið að stökkva ofan af bíl og misstigið sig illa á hægri ökkla. V hafnar bótaskyldu og segir að M hafi ekki orðið fyrir slysi í skilningi skilmála tryggingarinnar þar sem tjón hans varð ekki af utanaðkomandi atburði eins og áskilið sé í vátryggingarskilmálum. Þá telur V að tilkynningarfrestur hafi verið liðinn skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 og segir að jafnvel þó að atvikið hafi verið tilkynnt félaginu með tjónstilkynningu dags. 18.10.2012 hafi ekki verið gerð krafa um bætur í þeirri tilkynningu. V telur að tilkynningarfresturinn hafi hafist í síðasta lagi 14.8.2014. Þá segir V að þriggja ára frestur í vátryggingarskilmálum til að láta örorkumat fara fram sé liðinn.

Álit.

Ekki verður á það fallist með V að tilkynning frá L til félagsins um hugsanlegt tjón M, með tjónstilkynningu dags. 18.10.2012, hafi ekki þýðingu sem tilkynning í skilningi 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga, þó ekki hafi þá verið sett fram töluleg krafa frá vátryggðum um bætur. Umrætt ákvæði laganna mælir fyrir um tilkynningarfrest en ekki fyrningarfrest. Verður því að ætla að V hafi verið tilkynnt með nægilega skýrum hætti um tjón M í október 2012 og var það vel innan þess ársfrests sem kveðið er á um í 1. mgr. 124. gr. laganna.

Það sem stendur því eftir er að taka afstöðu til þess ágreinings sem uppi er um tjónsatvikið sem slíkt, þ.e. hvort líkamstjón M sé hægt að rekja til utanaðkomandi atburðar. Af gögnum málsins verður ekki talið sýnt fram á það af hálfu M að utanaðkomandi atburður hafi orðið þess valdandi að hann snérist illa á hægri ökkla, heldur benda lýsingar á atvikum frekar til þess að hann hafi misstigið sig. Verður misstig eitt og sér ekki metið sem utankomandi atburður í skilningi vátryggingarskilmála og verður líkamstjón M því helst rakið til innri veikleika hans sjálfs. M á þegar af þeirri ástæðu ekki rétt til bóta úr slysatryggingu launþega L hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega L hjá V.

Reykjavík 21.2. 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.